

РЕШЕНИЕ

№ 28025

гр. София, 20.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8525** по описа за **2024** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, с вх № 21006107 от 25.05.2023г. по описа на СРС и с вх. № 25463 от 27.08.2024г. по описа на АССГ на В. В. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], чрез пълномощника си адв. Ф. срещу Решение № 20088558/25.04.2023 г. постановено по АНД № 4810/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 133-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 20-513-07-60001/13.02.2020 г. издадено от началник в 07 РУ-СДВР, с което на основание чл. 45, ал. 2 от Закона за закрила на детето му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лева.

Касаторът поддържа, че оспореното решение е постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Счита, че решаващия състав на СРС неправилно е разбрал твърдението в жалбата, в резултат на което е постановил и неправилно решение. Излага доводи от обективна страна, че нарушението по чл. 45, ал. 2 от ЗЗДет изисква да е налице неизпълнение на чл. 8, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗДет, но не от субекта на нарушението по чл. 45, ал. 2 от ЗЗДет, а от носителите на тези задължения (родител, попечител и т.н.). Моли се решението да бъде отменено, както и издаденото наказателно постановление. Претендира разноски за касационната инстанция.

Редовно призован, касаторът не се явява, не се представлява.

Ответникът -началник в 07 РУ-СДВР - редовно призован, не се явява и не се представлява. От процесуалния представител на същия са постъпили писмено становище и писмени бележки, в които оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на СГП счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана, а атакуваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С обжалваното въззивно решение и потвърдено Наказателно постановление № 20-513-07-60001/13.02.2020 г. издадено от началник в 07 РУ-СДВР, с което на основание чл. 45, ал. 2 от Закона за закрила на детето на касатора В. В. В., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лева.

За да постанови този резултат, СРС е приел от фактическа страна следното:

на 13.12.2019 г., около 23:50 часа била извършена полицейска проверка в търговски обект - наргиле бар „Табу“, находящо се в [населено място],[жк], [улица], пред блок 23. При проверката било установено, че управителят на посочения търговски обект - В. В. е допуснал непълнолетното лице В. Г. И., ЕГН: [ЕГН], в заведението след 22:00 часа, в нарушение на чл. 8, ал. 3 и ал. 4 от Закона за закрила на детето - без родител, попечител, настойник и без пълнолетно дееспособно лице за негов придружител на обществени места след 22:00 часа.

С оглед на установеното, Й. И. на длъжност „командир на отделение“ в отдел „Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред“ при СДВР, съставил АУАН № 225115 от 14.12.2019 г. против жалбоподателя за нарушение на чл. 45, ал. 2 от Закона за закрила на детето. Актът бил съставен в присъствието на П. П. - свидетел на установяване на нарушението, който участвал в полицейската проверка, както и на жалбоподателя. Актът бил предявен и връчен на В. В., който го подписал, като изрично вписал, че няма възражения, като такива не са постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено и атакуваното Наказателно постановление № 20-513-07-60001 от 13.02.2020 г. от началника на 07 РУ - СДВР, с което на основание чл. 45, ал. 2 от Закона за закрила на детето на В. В. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лева. Наказателното постановление било връчено на касатора на 10.03.2020 г.

Изложената фактическа обстановка въззивния съд е приел за установена въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства - показанията на свидетелите Й. Д. И. (актосъставител), П. Г. П. и К. В. Н., които съдът е кредитирал като последователни, логични и непротиворечиви, както и писмените доказателства, приобщени на основание чл. 283 от НПК към доказателствената съвкупност - АУАН,

заповед на директора на СДВР и останалите доказателства по преписката, които СРС е възприел като непротиворечиви в своята цялост и изясняващи фактичката обстановка.

Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но е постановено в нарушение на материалния закон.

За разлика от гражданското право, където погасителната давност не се прилага служебно (чл. 120 от ЗЗД), давността в административнонаказателното право се прилага служебно.

В ЗАНН няма изрична уредба на абсолютната погасителната давност за извършено административно нарушение. Съгласно чл.11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Давността безспорно е обстоятелство, изключващо отговорността. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълкувателно дело № 1/2014г., ОС на наказателната колегия на Върховния касационен съд и I и II колегия на Върховния административен съд, което в т.2 постановява, че разпоредбата на чл.11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК.

Погасяването на наказателното преследване по давност е уредено в чл.80 и чл.81 от НК. Чл.81, ал.3 НК регламентира т. нар. абсолютна давност, която е обстоятелство, което изключва административнонаказателното преследване. Съгласно този законов текст независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. В чл.80, ал.1, т.5 НК срокът е три години, т.е. абсолютната давност настъпва с изтичането на четири години и половина. Датата на извършване на нарушението е началото на абсолютния давностен срок.

В настоящия случай се касае до невлязло в сила наказателно постановление. Нарушението е извършено на 14.12.2019 г. Следователно съгласно разпоредбите на чл.81, ал.3 НК, във вр. чл.80, ал.1, т.5 НК давностният срок от четири години и половина е изтекъл на 14.06.2024 г., обстоятелство, което към настоящия момент изключва административнонаказателното преследване.

С оглед изложеното съдът намира, че въззивното решение и оспореното наказателно постановление следва да бъдат отменени, а административнонаказателното производство прекратено поради изтекла давност.

При този изход на спора само на касатора се следват разноски за настоящата инстанция. Същият своевременно е заявил претенцията си за тяхното присъждане още с касационна жалба, но не е представил доказателства такива реално да са извършени – няма представено платежно нареждане, разписка или договор оформен в този смисъл за сторени разноски пред настоящата инстанция, няма данни и представителството да е извършено на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв., поради което съдът не присъжда разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1 АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН Административен съд София-град,Х.-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 20088558 от 25.04.2023 г., постановено по АНД № 4810/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 133-ти състав. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 20-513-07-60001/13.02.2020 г. издадено от началник в 07 РУ-СДВР, с което на В. В. В. „ЕГН [ЕГН], на основание чл. 45, ал. 2 от Закона за закрила на детето е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лева.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.